

Asztalos Attila Iván

Feczkó Csongor

Gyimóthy Bálint

Husznai Albert

Kondorosy Boti

Sziasztok!

Remélem mindenkinek jól telt a het, az enyém viszonylag jól és nyugisan.

Hétfőn mentem haza Cserszegtomajra az Élesztő után, addigra már persze mindenki elment a családból, aki a hosszúhétvégére hazajött. A következő napokban nem sok mindent csináltam: gépeztem, olvastam, lazítottam a hétvége után.

Közben elkezdődött a keszthelyi Élesztő is, azon kb. egy napnyit vettem részt szerda estétől csütörtök estig, jó volt találkozni ismerősökkel, és nagyon jó élmény volt pl a kopogtatás, egyszerűen azért, mert senki nem bunkózott le minket, csak kulturáltan mondták legfeljebb hogy nem érdekli őket. Egészen büszke voltam a keszthelyiekre.

Pénteken otthon kellett segítenem a ház körüli munkákban, ásás, fahordás, almaszedés, gereblyezés, ilyesmi. Ez a délelőttöt el is foglalta, délután meg jó lett volna tanulni ja.

Szombaton reggel bementem az Élesztős zárómisére. A nap maradékában végre sikerült rávennem magam a tanulásra, meg megnéztem pár videót az AIról ami kicsit beparáztatott. Közben szüleim elmentek Tolnába Anya családjának a sírjait meglátogatni, este pedig elmentem én vele a helyi temetőbe.

Ma, vasárnap, reggel voltunk misén a helyi kistemplomunkban (felolvastam). Utána Anya kihozta a szüleit hozzánk Keszthelyről (odaköltöztek kb 5 éve), voltam velük valamennyit, meg készülődtem felmenni Pestre. 3 körül aztán felmentem. Budapesten rájöttem, hogy két Élesztős gimis sráccal utaztam együtt a vonaton (Frankába mentek, pesti átszállással Fonyódról), együtt mentünk aztán majdnem a kolimig, az jó volt. Most itt vagyok a koliban, és gondolkozok azon többek között, hogy nagyon bajban leszek a ZHn kedden ha így folytatódnak a dolgok.

Kovács Kenéz

Nováki Lóránt

Pór Benedek

Sziasztok!

A héten voltam a térdemmel orvosnál nagyon gondolkoztam utolsó pillanatig hogy visszamondjam, mert nagyon drága és nagy reményeket nem fűztem hozzá. Kicsit vizsgálgatta aztán rántott rajta egyet mondta hogy most már nem lesz rossz, csak óvatosan kezdjek el futni. Hát bízok benne hogy nem sarlatán, de még így sem hiszem hogy teljesen megoldódik a probléma mert többféle kisebb fájás szokott előjönni futáskor meg túrázáskor.

Egyetemen még épp kihúztam a héten de torlódnak a problémák, egy pót ZH-t írtam az remélem meglelt.

Voltam lent egyetemi bulin, nem volt egy extra de azért jól esett, meg vágytam már rá.

Vaciláltam hogy hétvégén maradjak-e tanulni, aztán inkább hazamentem, ott pedig sok időt bizony nem vitt el a tanulás.

Ha lesz szombaton találkozó én tervezek menni remélem sokan ott leszünk! (Ha nem lesz, akkor valszeg tanulok az sem olyan nagy tragédia)

Szabó Jónás

Sziasztok!

Most csak egy dologról szeretnék írni, mert nagyon ez vezeti a gondolataimat.

Nyaralni voltunk, és péntek éjszaka hazafelé, Keszthely mellett, lakott területen kívül valahogy az autónk elé került egy ember, akit elütöttünk. Nehéz rekonstruálni, hogy mi történt. Pont jött egy autó szembe is, ami miatt nem lehetett jól látni, és lehet hogy a szembe jövő autó elől lépett a miénk elé ez a férfi. Azonnal meghalt.

Ez most elég nehéz az egész családnak, és főleg Édesapámnak, mivel ő vezetett. Bár semennyire sem tehet róla, de mégis azért ez egy borzalmas lelki teher.

Szerencsére az eljárásban sem gyanúsítják édesapámat, abból indulnak ki, hogy a gyalogos volt az elkövető, de ez még nem hivatalos. Még csinálnak szimulációt, láthatósági vizsgálatot, ilyeneket, utána lesz biztos, szóval azért aggódunk. De nem tehetett róla tényleg.

Egy keszthelyi hajléktalan volt a férfi, aki nem volt teljesen beszámítható, és gyakran sétált éjszaka összevissza. 10 perccel a baleset előtt még figyelmeztették a rendőrök, hogy ne sétáljon az úton.

Arra gondolunk most, hogy valószínűleg sosem imádkoztak még ezért az emberért annyian, mint most, és így talán az ő üdvösségének eszközei lehettünk.

De azért elég rémálomszerű az egész.

Köszí, ha imádkoztok értünk!

Remélem, jól vagytok!

Jónás

Szilika Doma

Csermák Péter atya

Schrődl Ákos

Szabó Jakab

Sziasztok!

Általában nem szoktam beleolvasni a levelekbe, amiket küldtök, mielőtt a sajátomat megírom. Most Jónásét viszont elolvastam, gondolom érthető, hogy miért. Engem is a baleset foglalkoztat a legjobban most, mert bár én nem voltam ott, a nyolc hozzám legközelebb álló embert érintette.

Megpróbálok azért írni kicsit többet a nyaralásról, ami egyébként elég jól sikerült. Legutóbb az érkezésről írtunk mindketten, jó volt a flamingónézéses reggel. Utána rengeteg helyen jártunk még, aznap megnéztünk egy aranyos kisvárost, sok-sok csatornával, híddal a folyó deltájában, illetve Ravennában a mozaikokat. Én nagyon lassú múzeumnézegető vagyok, szeretek mindent elolvasni, úgyhogy örültem, hogy nem együtt mozgunk. Végül Lenka húgom és Lidi csatlakozott hozzám; szerintem vidám trió voltunk.

A családuk elég ételcentrikus, úgyhogy külön program volt bemenni egy hatalmas élelmiszerboltba, hihetetlen, mennyiféle sajtot, sonkát, halat, olívaolajat, tésztát lehet kapni Olaszországban! Jónás választott angolnát (később kiderült, hogy az igazából cápa:)), tintahalat, durbincsot meg egy pár hasonló nyalánkságot, édesapám sajtokat. Végig iszonyú jókat ettünk, és ez egy remek kezdet volt.

A hét folyamán a halakon kívül volt kagylós-rákos rizottó is, Sámuel nagyon-nagyon finomra csinálta, de még a mandarin is sokkal jobb ott. Saláta, olaj, sajt, sonka, fuuu tényleg remek volt minden étkezés.

A szállás is jó volt, kicsit KH-érzet, mert időnként elment az áram, és melegvíz sem volt végtelen sok. Viszont fent volt a hegyek között, egy nagyon menő szerpentin, teljesen zöld környezetben, és helyünk is volt bőven- pedig hivatalosan heten mehettünk volna, ehhez képest kilencen jelentünk meg. A szállásadó bácsi szerencsére simán vette ezt, pedig gondolkodtunk az elején, hogy valakiknek el kéne bújni.

Nagyon hosszú lesz így, ha mindent elmesélek, szóval kicsit zanzásítva: megnéztük San Leo románkori templomát és többen a várát, kirándultunk egy ferences kolostor közelében, jártunk San Marinoban és fagyiztunk Reginiben is. Én csütörtök este hazarepültem a munka miatt Bolognából, s ebből az alkalomból körbenéztünk ott is, meg egy hatalmasat pizzáztunk.

Pénteken aztán munka közben, hajnali négykor, mikor Lidi, Jónás, édesanyám és a húgaim hazaértek, akkor értesültem a balesetről. Elsőre engem is nagyon megütött a hír, telefonáltam

is Lidivel és édesanyámmal, de nagyon lassan tudatosult csak, hogy mit is jelent ez. Szörnyű helyzet, de nagyon hálás vagyok, hogy nem Sámuel vezetett, hogy nem sérült meg a családból senki, és hogy édesapám felelőssége sem merült föl komolyan. Sokat voltam Lidivel azóta, keresem, hogy hogyan segíthetnék neki, meg a többieknek a feldolgozásban. Úgy látom, ma, vasárnap azért már jobban vannak, de biztosan hosszú idő lesz, mire mindenki eljut egy teljes lelki békéig.

Jakab